Мир разложил на части Пикассо.
Слеза стекает.
Разложи! Попробуй!
Евг. Винокуров

I
Літо пилося,
літо їлося,
Літо кипіло вишнево,
лутово,
Густо сміялося,
половіло,
Переморгувалось зеленоброво.
А ми за руки, аж пальців хрускіт,
Аж регіт звивався під пахви осик.
За хвилями книг,
в сторінковім плюскоті
Відкрили шалений його материк.
І раптом у гаморі магазиннім
Все спалахнуло, аж день злякався!
Все стало синім, місячно-синім —
Засвітилась сльоза Пікассо.
І зайнялися в дівчини зорі,
І прикипіли карі:
"Та ну!!"
Тонуть у морі, тонуть і в горі —
І ми в сльозі потонули.
II
Діти плачуть, і плачуть дерева.
У мами не очі, а дві сльози.
Синхрофазотрони ридають, як леви,
І фіолетовий плач в грози.
Передані сльози оркестрам і лірам,

Митцям передані,
бо людям ніколи,-
Художники плачуть
"Королем Ліром",
"Снігами Кіліманджаро"
і "Гернікою"...
III
Пройшов крізь Сезана, Моне і Мане,
"Валькірією" захлинувся в Одесі...
Майнуло — і він мене промине,
Чи я загублю його десь.
Всякі пророки злісно шептали:
"Він шизофренік, не йди в його очі".
І поетичні муки танталові
Злякано врочили.
Та в серці цей каторжник,
чорт в синцях,
Денно і нощно мне глину й залізо.
Чорна фуфайка йому до лиця,
"Юманіте" у кишені навскіс.
Атомні сльози течуть в імлі
На чистий пензель солоною правдою.
Він сам — геніальна сльоза Землі
В штанах, замурзаних райдугою!